

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero. 235.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

κακία· καὶ τυραννεί, καὶ πάντα ἄνω
καὶ κατω ποιῶ, ὡς μηδὲ κακία ἐνομι
μοίξεται.

Ζωσίμω πρεσβυτέρω. σλϛ.

Zosimo Presbytero. 235.

Τὸ νομίζεν σε φθίρει· θά μετὰ τῷ
σώματος τὴν ψυχὴν, κομιδῇ γελόιον
καὶ ἡλίθιον, καὶ τῷ ὄντι σαρκικῶς ἀν-
θρώπου, καὶ βελουδίου μὲν μετὰ τὸν
ἐνταῦθα βίον μηδὲν εἶναι· βέλουδίου
τοῦ δὲ τὰ ὄψα πάνσις ἡλικίας σέει
σοῦ παραφροσύνην· δυσωπῆσαι μὲν
οὐδὲ σε φείλῃσι, καὶ φιλόσοφοι καὶ
ποιηταί, καὶ ῥήτορες, καὶ συγγραφεῖς,
ὅσοι τὴν τῆς ψυχῆς ἀθανασία ἐδο-
γματίσασιν, ὡς εἰς ἀπειρος εἰ ὡς ἀπαι-
δευτὸς ὡς ἐν πασί, ἀλλὰ γὰρ τῷ
τῆς πεπαιδευμένης μαθεῖν διχρῶς ἄν
εἴη· δυσωπῆσαι δὲ καὶ λογισμὸς ἀνα-
πίρητος· ἢ γὰρ τῷ σώματος αἰεὶ βέον-
τος καὶ φθειρομένου ἐπιλαμβανόμεν καὶ
τὸ ἦν πρὶν αἰετὸ καὶ βέον ὅτι σφίχεται,
καὶ τὸ πρὶν εἰσεῖσθαι, καὶ παρέχουσαι
τοῖς μὲν σπορρέουσι τροφῶν· τοῖς δὲ
μαραζομένοις ἀναβλάσθῃσι, σὺν ἅμ
διηπου καὶ ἐαυτῷ γενουδῆ σπολεῖ-
τη τὴν οἰκίαν διύαμιν, δι' ἧς καὶ
τὸ σῶμα συνεῖχε, καὶ διεσσεῖεν· εἰ δὲ
μητε τὸς ἔσθαι σοφοῦς δυσωπητεῖς,
μητε τούτῳ τῷ ἀναγκαίῳ λογισμῷ
πεισθεῖς, ἀτε πολλῇ καὶ συγνώμης
μείζονα κακία βέλαισι· σμενος, χρησιμὸν
σοῖ θεῶν ἀναγνωσόμεθα, δι' ἧς διαρ-
ρηδῆν ἢ τῆς ψυχῆς ἀθανασία κηρύττε-
ται· πῶ οὐδ' ἔπος φησὶ, μὴ φοβηθῆτε
τὸν τῆς σποκτενόντων τὸ σῶμα, καὶ
δὲ ψυχὴν μὴ δυναιδῶν σποκτεῖ-
ται· μὴ τοίνυν ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ἂν
ἔδρασαι κακῶν· ἔδδεν γὰρ ἀπαράσιον,
ὡς φασὶ, κατελεψας ἀσέβῃ δόγματα
σαυτῶν δογματίξει· ἀλλὰ πιστεύων ἀ-
θάνατον εἶναι τὴν ψυχὴν· καὶ ὅτι πολ-
λάκις μὲν κἀνταῦθα, πάντας δ' ὀκει-
σε δώσας δίκην, ὡς οὐ λησόμενος τὴν
δίκην· ἀπαλλάγηθι καὶ ὡς ποτε τῆς
πονηρίας.

rannidem exerceat, omniâque sursum ac
deorsum miscet, ut nec improbitas qui-
dem esse existimetur.

Quod animū vnâ cum corpore interire
arbitraris, perquam ridiculum ac stoli-
dum est, hominisque verè carnalis, atque
& post hanc vitam nihil esse cupientis, &
ea, quæ de te ab omnibus cuiusvis ætatis
commemorantur, confirmantis. Pudorem
igitur tibi incutere debent, cum philoso-
phi, & Poætæ, & Oratores, & Scriptorès
omnes, qui animi immortalitatem docue-
runt (quorum si ignarus & expers es, ut
qui rerum omnium inscitia labores, certè à
doctis & eruditis discere debeas) tum etiã
te pudorẽ quodam permouebit ea ratio,
quæ nullo modo refutari queat. Nam quæ
corpus quod semper fluit & corrumpitur,
atritur, ac quod in eo labile ac mortale est
astringit, & quod cadit exulat, atque &
iis, quæ diffluunt, alimentum, & iis, quæ
marcescunt, fructificationem præbet, nõ est
perfectio consentaneum, eam, à corpore
separatam, vim suam deferere, per quam
& corpus cõtinebat, & cõseruabat. Quod
si nec externorum sapientium autoritate
commouearis, nec firmissimæ huic & ne-
cessariæ rationi fidem accommodes, ut
pote ingenti atque omni venia grauiori
improbitate oppressus ac demersus, diui-
num tibi oraculum recitabimus, per quod
animæ immortalitas dilucidis verbis præ-
dicatur. Quid igitur ait? Nolite timere
eos, qui occidunt corpus, animam autem
non possunt occidere. Quamobrem ne ob
singularem atque incredibilem quandam
admissorum à te scelerum magnitudinem
(nullum enim, vt aiunt, sceleris genus in-
tactum reliquisti) impia dogmata tibi ipsi
cude: verum illud persuasum habens, im-
mortalem animam esse, tanquam qui vin-
dicem illum oculum minimè falsurus sis,
aliquando tandem ab improba viuendi ra-
tione te ipsum exime.

St iij